

Nr. 4 april 2002

Komitologi - når Kommissionen laver regler

Faktabladet indeholder en kort introduktion til komitologien – det vil sige de forskellige procedurer, der gælder i forholdet mellem Kommissionen, embedsmandskomitéerne og Rådet, når Kommissionen vedtager regler. Gennemgangen er på ingen måde udtømmende, men har til formål at give et indledende kendskab til et centralt, men også vanskeligt tilgængeligt og kompliceret emne indenfor EU-retten.

1. Kommissionen kan udstede regler – "gennemførelsesforanstaltninger"
2. Komitologi – kontrol med Kommissionens gennemførelsesbeføjelser
3. Komitologiens baggrund
4. 1987-afgørelsen - formalisering af procedurerne
5. 1999-afgørelsen – 3 procedurer – forenkling og åbenhed
6. To sæt procedureregler
7. Procedurerne
 - 7.1. Procedure I, Rådgivende komitéer
 - 7.2. Procedure II, Forvaltningskomitéer
 - 7.3. Procedure III, Forskriftskomitéer

De 20 kommissærer i Prodi-Kommissionen.

1. Kommissionen kan udstede regler – "gennemførelsesforanstaltninger"

Udgangspunktet for lovgivning i EU er, at det er EU's Ministerråd, der vedtager retsakter ofte sammen med Europa-Parlamentet. Kommissionen har en central rolle i denne proces, da det er Kommissionen, som mere eller mindre har monopol på at fremsætte forslag til de retsakter, som Ministerrådet vedtager.

Kommissionen kan dog også selv vedtage retsakter - dels i henhold til traktatgrundlaget og dels efter bemyndigelse fra Rådet, der kan bemyndige Kommissionen til at vedtage retsakter, som skal supplere eller gennemføre Rådets retsakter - de såkaldte gennemførelsesforanstaltninger. Kommissionen skal ved udstedelsen af gennemførelsesforanstaltningerne holde sig indenfor de rammer, som er fastlagt i retsakterne, der indeholder bemyndigelsen – de såkaldte basisretsakter.

For at have en vis kontrol med de regler Kommissionen laver, har Rådet fastsat retningslinjer for Kommissionens udstedelse af regler. Efter disse retningslinjer skal Kommissionen forelægge sine udkast til retsakter for komitéer/udvalg med embedsmænd fra medlemslandene, før retsakterne udstedes.

"Komitologi" er betegnelsen for de forskellige procedurer, der gælder i forholdet mellem Kommissionen, embedsmandskomitéerne og Rådet, når Kommissionen vedtager regler.

Overordnet findes der tre typer af procedurer, som knytter sig til henholdsvis

1. De rådgivende komitéer
2. Forvaltningskomitéerne og
3. Forskriftskomitéerne.

De rådgivende komitéer fungerer alene som rådgivende udvalg for Kommissionen, der ikke er forpligtet til at følge udvalgets holdning. I forvaltnings- og forskriftskomiteerne foretages der derimod afstemninger om komitéernes holdning, og hvis afstemningen går Kommissionen imod, forelægges sagen for Rådet, som dermed inddrages i beslutningsprocessen.

Selvom der ikke er tale om helt samme forhold, kan situationen sammenlignes med, at Folketinget i Danmark kan bestemme, at en minister/ministerens embedsmænd kan udstede bekendtgørelser i henhold til en lov og indenfor lovens rammer, uden at Folketinget medvirker til at udarbejde bekendtgørelserne.

Traktatens art. 202 og 211 TEF er grundlaget for Ministerrådets delegation af gennemførelsesbeføjelser til Kommissionen. Udover de tilfælde, hvor Ministerrådet delegerer lovgivningskompetence til Kommissionen, har Kommissionen hjemmel til at udstede regler i henhold til traktatgrundlagets art. 39, stk. 3, litra d, art. 86, stk. 3 og art. 88, stk. 2 TEF.

Fakta

Ca. 80% af de omkring 3500 retsakter, der årligt udstedes i EU, er lavet af Kommissionen.

(Regelproduktion i EU. Tal for perioden 1987-97. Info-note I 74 af 11. januar 1999)

Tilsætningsstoffer i økologiske fødevarer

Et eksempel på Kommissionens gennemførelsesbeføjelser findes i Rådets forordning om økologi (2092/91/EØF). Denne forordning er vedtaget af Ministerrådet og fastlægger kravene til økologisk produktion. Blandt andet fastslår forordningen, at økologiske fødevarer kun må indeholde tilsætningsstoffer, som er anført på en liste i forordningens bilag VI.

Af forordningens art. 13 og 14 fremgår det, at Kommissionen blandt andet kan ændre bilag VI. Det er dermed Kommissionen, som kan fastlægge hvilke tilsætningsstoffer, der skal være tilladt i økologiske fødevarer.

2. Komitologi - kontrol med Kommissionens gennemførelsesbeføjelser

Det er imidlertid et politisk følsomt emne at overlade beslutningskompetence til Kommissionen, da det drejer sig om magtfordelingen i EU. Når embedsmænd fra Kommissionen udsteder regler, der direkte kan medføre pligter og rettigheder for EU's borgere, er det ikke længere politisk ansvarlige repræsentanter fra EU's medlemsstater, som i fællesskab vedtager EU's regler.

Ministerrådet har derfor vedtaget retningslinjer for Kommissionens udstedelse af retsakter. I henhold til disse retningslinjer skal Kommissionen forelægge udkast til retsakter for komitéer/udvalg med embedsmænd fra medlemslandene før retsakterne vedtages.

Udvalgene/komiteerne giver Kommissionen og medlemsstaterne mulighed for at udveksle synspunkter om Kommissionens udkast. Derudover afspejler valget af komitéprocedure i en retsakt magtforholdet mellem Ministerrådet og Kommissionen. Afhængig af hvilken procedure, der er tale om, skal sagen nemlig forelægges for Ministerrådet, hvis udvalget enten ikke stemmer for forslaget eller udvalget stemmer imod forslaget, og Ministerrådet har forskellige muligheder for at ændre Kommissionens forslag eller blokere for dets gennemførelse.

Udvalg/komiteer

Betegnelsen "udvalg"/"komité" bruges i flæng, og brug af betegnelserne er ikke afgørende for hvilken procedure, som anvendes. Visse af komitéerne/udvalgene anvender flere procedurer.

Medlemslandene bestemmer selv, hvem de sender til møde i komitéerne. Som regel er det embedsmænd med teknisk ekspertise fra de relevante ministerier, der deltager i møderne.

Der findes ca. 250 udvalg/komiteer, der spænder lige fra "Forvaltningskomitéen for Aromatiserede Vinbaserede Drikkevarer" til "Udvalget for Menneskerettigheder og Demokrati".

Kommissionen har i 2000 offentliggjort en fortegnelse over de udvalg og komitéer, der har til opgave at bistå Kommissionen ved uøvelsen af dens gennemførelsesbeføjelser (EFT 2000 C 255 s. 2). Ud for hvert udvalg står referencen på den basisretsakt, der er grundlaget for udvalgets nedsættelse.

3. Komitologiens baggrund

Komitologisystemet har sit udspring i EU's landbrugspolitik, der var den første fælles politik. Gennemførelse af Fællesskabets politik på landbrugsområdet kræver en del detailregulering og i forbindelse med etableringen af den fælles landbrugspolitik viste der sig hurtigt et stort behov for, at Kommissionen kunne udstede gennemførelsesbestemmelser til Ministerrådets retsakter.

I starten var der ikke nogen overordnet standardisering og regulering af procedurerne for Kommissionens udstedelse af regler, men i praksis opstod tre overordnede udvalgs-/komitéprocedurer for henholdsvis de rådgivende komitéer, forvaltningskomitéerne og forskriftskomitéerne. Det er principperne i de første overordnede retningslinjer, som er formaliseret i Ministerrådets afgørelser fra 1987 og 1999.

Komitologisystemet har sit udspring i EU's landbrugspolitik, der var den første fælles politik

4. 1987-afgørelsen - formalisering af procedurerne

I 1987 vedtog Rådet sin første afgørelse om Kommissionens gennemførelsesbeføjelser. Afgørelsen samlede og formaliserede procedurerne anvendt siden 60'erne. Baggrunden for formaliseringen var vedtagelsen af Den Europæiske Fælles Akt i 1986.

Fællesakten lagde op til vedtagelse og gennemførelse af et meget stort antal retsakter for at etablere Det Indre Marked. En forudsætning herfor var, at Kommissionen i videre omfang blev bemyndiget til at vedtage gennemførelsesbestemmelser til Rådets retsakter. Der var hermed sat fokus på behovet for en formalisering af procedurerne for Kommissionens vedtagelse af regler, og det blev bestemt i Fællesakten, at Rådet skulle fastsætte regler og principper, som Kommissionen fremover skulle følge ved udøvelsen af sine gennemførelsesbeføjelser. Rådsafgørelsen fra 1987 opererer overordnet med tre procedurer:

- Procedure I, Rådgivende komitéer,
- Procedure II, Forvaltningskomitéer,
- Procedure III, Forskriftskomitéer.

Der er dog tale om fem procedurer, da der er en variant a) og b) af både forvaltnings- og forskriftskomitéproceduren.

5. 1999-afgørelsen – 3 procedurer - forenkling og åbenhed

Spørgsmålet om Kommissionens adgang til at udstede regler er følsomt og specielt Europa-Parlamentet fremførte op til Amsterdam-traktatens ikrafttræden i 1999 kritik af Parlamentets manglende indflydelse på arbejdet i komitéerne og den manglende mulighed for indsigt i komitéernes arbejde.

Efter forudgående diskussion blev det derfor med Amsterdam-traktaten besluttet, at der skulle laves nye regler om Kommissionens gennemførelsesbeføjelser, og i 1999 vedtog Rådet en ny komitologiafgørelse. Formålet med den nye afgørelse var at forenkle reglerne fra 1987 og skabe større åbenhed omkring arbejdet i komitéerne.

Forenkling

1999-afgørelsen reducerer antallet af procedurer fra fem til tre. Procedure I - der benyttes i de rådgivende komitéer bevares uændret. Derimod afskaffes variant a og b i forhold til forvaltnings- og forskriftskomitéerne. Den væsentligste ændring er formentlig i forhold til forskriftskomitéproceduren.

Åbenhed

Komitésystemet har ofte været kritiseret for at være lukket og uigennemskueligt. Udover en forenkling af procedurerne indeholder 1999-afgørelsen flere bestemmelser, som skal øge gennemsigtigheden af det arbejde, der foregår i komitéerne. Både i forhold til offentligheden i almindelighed og specielt i forhold til Europa-Parlamentet.

I henhold til 1999-afgørelsens art. 7, stk. 3 forpligtes Kommissionen til regelmæssigt at holde Europa-Parlamentet underrettet om udvalgenes arbejde. Kommissionen skal således tilsende Parlamentet en række dokumenter opregnet i art. 7, stk. 3.

Dokumenter som Kommissionen skal tilsende Europa-Parlamentet, jf. art. 7, stk. 3 i 1999-afgørelsen:

- dagsordener for udvalgenes møder
- udkast til gennemførelsesbestemmelser, som udvalgene får forelagt, når der er tale om gennemførelsesbestemmelser til retsakter vedtaget i henhold til proceduren for fælles beslutningstagen i art. 251
- udvalgenes afstemningsresultater og mødeprotokoller
- lister over de myndigheder og organer som de personer medlemsstaterne udpeger som deres repræsentanter, er knyttet til samt
- enhver foranstaltning og ethvert udkast til foranstaltning som Kommissionen forelægger Rådet.

Europa-Parlamentet får med 1999-afgørelsen væsentlig mere indsigt i det arbejde som foregår i komitéerne og tilægges derudover mulighed for at påvirke arbejdet. I henhold til art. 8 tillægges Parlamentet en indsigelsesret i forhold til gennemførelsesbestemmelser til basisretsakter vedtaget i henhold til proceduren for fælles beslutningstagen i art. 251. Såfremt Parlamentet er af den opfattelse, at et udkast til gennemførelsesbestemmelser indebærer en overskridelse af gennemførelsesbeføjelserne fastlagt i basisretsakten, kan Parlamentet med en begrundet beslutning gøre opmærksom på dette, hvorefter Kommissionen behandler udkastet på ny.

For så vidt angår almindelig aktindsigt fastslås det i art. 7, stk. 2, at udvalgene er underlagt de samme regler og principper for aktindsigt, der gælder for Kommissionen. En yderligere konsekvens af 1999-afgørelsen er listen over samtlige eksisterende udvalg og komitéer, som Kommissionen offentliggjorde i 2000. Kommissionen forpligtes desuden til at offentliggøre en årsberetning med en sammenfatning af udvalgenes aktiviteter i det forløbne år.

Endelig følger det af art. 7, stk. 5, at der i 2001 skal oprettes et offentligt register, hvori alle de dokumenter, som tilsendes Europa-Parlamentet registreres.

6. To sæt procedureregler

Selvom 1987-afgørelsen ophæves med den nye afgørelse fra 1999 vil de gamle procedureregler fortsat finde anvendelse i en vis periode fremover, og der eksisterer således to systemer af procedureregler i øjeblikket. Det skyldes, at valget af procedure er beskrevet i hver enkelt af basisretsakterne (de retsakter, hvori Kommissionen er bemyndiget til at udstede gennemførelsesbestemmelser). Skiftet fra 1987- til 1999-procedure skal altså foretages ved en ændring af basisretsakten, hvori proceduren er bestemt. 1999-afgørelsen indeholder som noget nyt retningslinjer for valg af procedure.

Kommissionen har den 27. december 2001 fremsat tre forslag¹, der på én gang skal ændre alle 1987-procedurerne til 1999-procedurer i alle de eksisterende retsakter, men indtil videre foretages ændringen fra retsakt til retsakt i takt med at disse ændres af andre grunde. Det kan derfor stadig være relevant at sætte sig ind i 1987-afgørelsens procedurer.

¹KOM (2001) 789, Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om justering af bestemmelserne vedrørende de udvalg, der bistår Kommissionen i forbindelse med udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der er fastsat i retsakter vedtaget af Europa-Parlamentet og Rådet efter proceduren i traktatens artikel 251, Forslag til Rådets forordning om justering af bestemmelserne vedrørende de udvalg, der bistår Kommissionen i forbindelse med udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der er fastsat i retsakter vedtaget af Rådet efter høringsproceduren (kvalificeret flertal), Forslag til Rådets forordning om justering af bestemmelserne vedrørende de udvalg, der bistår Kommissionen i forbindelse med udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der er fastsat i retsakter vedtaget af Rådet efter høringsproceduren (enstemmighed).

7. Procedureerne

Generelt om komitémøderne

Det gælder for alle komitéerne, at Kommissionens repræsentant er formand for komitéerne, men ikke har stemmeret. I forvaltnings- og forskriftskomitéerne træffes afgørelse med kvalificeret flertal i henhold til traktatens art. 205, stk. 2 TEF. Det betyder, at medlemsstaternes repræsentanter ved afstemning i komitéerne har samme stemmewægte, som gælder for afstemninger med kvalificeret flertal i Ministerrådet.

7.1. Procedure I - Rådgivende komitéer

Proceduren for de rådgivende komitéer er den samme i 1987-afgørelsen som i 1999-afgørelsen. Det er efter procedure I, at det er lettest for Kommissionen at udstede sine regler, og i modsætning til de to andre komitétyper kan der ikke fremtvinges en behandling i Rådet.

Ifølge 1999-afgørelsen art. 3 skal Kommissionen forelægge komitéen sit udkast, og komitéen afgiver herefter en udtalelse, eventuelt efter afstemning, indenfor en frist som Kommissionen har fastsat. Komitéens udtalelse optages i mødeprotokollen, og hver enkelt medlemsstat har ret til at anmode om, at dens holdning indføres i mødeprotokollen.

Kommissionen træffer herefter afgørelse, idet den "tager størst muligt hensyn til udvalgets udtalelse", men i øvrigt ikke er forpligtet til at følge denne. Kommissionen orienterer udvalget om, hvordan den har taget hensyn til udtalelsen.

Rådgivende komitéer

Et par eksempler på komitéer, hvor procedure I anvendes er Det Stående Udvalg for Tilnærmelse af Medlemsstaternes Lovgivning om Elevatorer, Det Rådgivende Udvalg for Telekommunikationskontrakter (ACTP), Udvalget for Udførsel og Tilbagelevering af Kulturgoder.

Forslag/vedtagne retsakter

Inden gennemgangen af forvaltnings- og forskriftsprocedureerne bør man være opmærksom på den forskel der knytter sig til, om Rådet får forelagt en *vedtaget retsakt* fra Kommissionen eller et *forslag til retsakt* fra Kommissionen. Forholdet siger noget om magtbalancen mellem Rådet og Kommissionen, da det har betydning for Rådets handlemuligheder, om det er en vedtaget retsakt eller et forslag til retsakt, som Rådet får forelagt, når afstemningen i komitéen går Kommissionen imod og Rådet indblandes.

Efter *forskriftsproceduren* får Rådet forelagt et *forslag til retsakt*. Det betyder, at der i henhold til traktatens art. 250 skal være enstemmighed i Rådet for at ændre forslaget. Det er derfor umuligt for Rådet at vedtage et ændringsforslag, hvis blot én medlemsstat "sympatiserer" med Kommissionen og ikke ønsker at stemme for ændringsforslaget.

Efter *forvaltningsproceduren* får Rådet forelagt en *vedtaget retsakt*. Det betyder, at den ovennævnte almindelige regel om ændring af forslag fra Kommissionen ikke gælder, men at Rådet med kvalificeret flertal kan træffe en afgørelse, som går ud på at ændre, tilføje, erstatte retsakten med en anden afgørelse eller forkaste retsakten. I henhold til art. 205, stk. 2 TEF kræves der 62 stemmer for kvalificeret flertal, når Rådet træffer afgørelse på forslag fra Kommissionen. Rådet får forelagt en vedtaget retsakt, og der er derfor yderligere et krav om, at de 62 stemmer skal være afgivet af mindst 10 medlemmer.

7.2. Procedure II- Forvaltningskomitéer

7.2.1. 1987-afgørelsen

Der er en variant a og b af denne procedure i 1987-afgørelsen. Både efter variant a og b skal Kommissionen fremlægge sit forslag til retsakt for komitéen, hvorefter komitéen afgiver udtalelse med kvalificeret flertal indenfor en frist fastsat af Kommissionen.

Hvis der ikke er kvalificeret flertal imod forslaget

Det gælder både for variant a og b, at Kommissionen kan vedtage forslaget og lade retsakten træde i kraft med det samme, hvis der ved afstemning i komitéen ikke er kvalificeret flertal imod forslaget.

Hvis der er kvalificeret flertal imod forslaget

Forskellen på variant a og b ligger i, hvornår i forhold til sagens behandling i Rådet, at Kommissionen kan lade retsakten træde i kraft, når komitéen afgiver en udtalelse med kvalificeret flertal imod forslaget.

Hvis der er kvalificeret flertal imod forslaget kan Kommissionen vælge at trække forslaget tilbage, men Kommissionen kan også vedtage forslaget. Vedtages forslaget går det til Ministerrådet, der således får forelagt en *vedtaget retsakt*.

Breydel-bygningen, Europa-Kommissionens hovedkvarter

Variant a

Variant a er den mest "kommissionsvenlige" procedure. Efter denne variant kan Kommissionen vedtage retsakten og lade denne træde i kraft med det samme eller vælge at vente indtil Ministerrådet har afgivet sin udtalelse efter senest *en måned*. Hvis Ministerrådet herefter indenfor en måned træffer en anden afgørelse med kvalificeret flertal får denne afgørelse først virkning for fremtiden.

Variant b

Er der tale om variant b har Rådet tre måneder til at træffe en afgørelse i. Indenfor disse tre måneder kan Kommissionen ikke lade retsakten træde i kraft, men skal afvente en eventuel afgørelse fra Rådet. Træffer Rådet ikke afgørelse med kvalificeret flertal indenfor fristen på de tre måneder, kan Kommissionen lade retsakten træde i kraft.

7.2.2. 1999-afgørelsen

Den nye forvaltningsprocedure er en blanding af de to gamle og er beskrevet i 1999-afgørelsens art. 4. Kommissionen skal som i de øvrige procedurer fremlægge et forslag for komitéen, som afgiver udtalelse med kvalificeret flertal indenfor en frist fastsat af Kommissionen.

Hvis der ikke er kvalificeret flertal imod forslaget

Hvis der ikke er kvalificeret flertal imod forslaget kan Kommissionen vedtage forslaget og sætte det i kraft umiddelbart.

Hvis der er kvalificeret flertal imod forslaget

Hvis der er kvalificeret flertal imod forslaget kan Kommissionen vælge at trække forslaget tilbage, men Kommissionen kan også vedtage forslaget og oversende den vedtagne retsakt til Ministerrådet, der har en frist som fastsat i basisretsakten til at træffe afgørelse i (maksimalt tre måneder).

Kommissionen er ikke tvunget til at afvente Ministerrådets afgørelse, men kan lade retsakten træde i kraft med det samme eller vælge at vente indtil Ministerrådet har afgivet sin udtalelse indenfor de tre måneder. Hvis Ministerrådet træffer en anden afgørelse med kvalificeret flertal får denne afgørelse først virkning for fremtiden.

Der er tilknyttet en erklæring til 1999-afgørelsen, hvori Kommissionen giver udtryk for, at det er fast praksis at forsøge at sikre en tilfredsstillende løsning, der har størst mulig støtte i forvaltningskomitéen og som ikke går imod en fremherskende holdning i komitéen mod et forslag.

I den nye procedure vedtager Kommissionen sine retsakter med forbehold for at Europa-Parlamentet ikke udnytter sin indsigelsesret, jf. art. 8, og gør opmærksom på, at Kommissionen ved udstedelsen af den pågældende retsakt har overskredet sine gennemførelsesbeføjelser.

Forvaltningskomitéer

Et par eksempler på komitéer, hvor procedure II anvendes er Forvaltningskomitéen for mælk og mejeriprodukter (II a efter 1987-afgørelsen), Udvalget for Fødevarerikkerhed og Fødevarerhjælp (II b efter 1987-afgørelsen), Udvalget for EF-handlingsprogrammet for Unge (2000-2006).

7.3. Procedure III – Forskriftskomitéer

1987-afgørelsen indeholder en variant a og b af procedure III. 1999-afgørelsen indeholder kun én procedure. Det er forholdsvis vanskeligt for Kommissionen at få gennemført sine forslag i forskriftskomitéer, idet der kræves et kvalificeret flertal for Kommissionens forslag for at dette umiddelbart kan gennemføres.

7.3.1. 1987-afgørelsen

Både efter variant a og b skal Kommissionen fremlægge sit forslag til retsakt for komitéen. Komitéen afgiver herefter udtalelse med kvalificeret flertal indenfor en frist fastsat af Kommissionen.

Hvis der er kvalificeret flertal for forslaget

Kommissionen kan vedtage forslaget, hvis der er kvalificeret flertal for forslaget.

Der kræves således et kvalificeret flertal for forslaget for, at Kommissionen kan vedtage dette.

Hvis der ikke er kvalificeret flertal for forslaget

Kan Kommissionen ikke opnå et kvalificeret flertal for sit forslag, hvis komitéen ingen udtalelse afgiver eller der er et kvalificeret flertal imod forslaget, går forslaget til Rådet, som træffer afgørelse med kvalificeret flertal. I modsætning til forvaltningskomitéproceduren er det et *Kommissionsforslag* og ikke en vedtaget retsakt, som går til Rådet.

Hvis der er kvalificeret flertal for forslaget i Rådet, eller hvis Rådet ikke handler inden en frist, der fastsættes i forslaget (max. tre måneder), kan Kommissionen vedtage forslaget. Forskellen på variant a og b ligger i, hvilke muligheder Ministerrådet har for at forkaste eller ændre forslaget.

Variant a

Variant a er den mest "kommissionsvenlige" procedure. Hvis Rådet ønsker at *ændre* Kommissionens forslag kræves der enstemmighed hertil. Det vil sige, at blot ét land kan blokere for Rådets vedtagelse af et ændringsforslag. Handler Rådet ikke indenfor den angivne frist kan Kommissionen vedtage forslaget.

Variant a kaldes også for "filet-metoden". Filet betyder sikkerhedsnet på fransk og refererer til at Kommissionen har en forholdsvis stærk stilling i Rådet, da Kommissionen er temmelig sikker på at der under alle omstændigheder vil komme en retsakt ud af forløbet. Hvis Rådet ikke handler indenfor for fristen på maksimalt tre måneder, kan Kommissionen som nævnt vedtage sit forslag.

Variant b

Variant b kaldes på den anden side for "contre-filet-metoden", da Kommissionen ikke efter denne procedure står stærkt i Rådet. Der er ikke noget "sikkerhedsnet" her, idet forslaget kan forkastes med simpelt flertal.

Efter variant b kræves der også som ved variant a enstemmighed for at *ændre* forslaget. Til gengæld kræves der kun simpelt flertal for at *forkaste* forslaget.

7.3.2. 1999-afgørelsen

Kommissionen skal som i de øvrige procedurer fremlægge et forslag for komitéen, som herefter afgiver udtalelse med kvalificeret flertal indenfor en frist fastsat af Kommissionen.

Hvis der er kvalificeret flertal for forslaget

Kommissionen kan kun umiddelbart vedtage forslaget, hvis der er kvalificeret flertal for forslaget i komitéen.

Hvis der ikke er kvalificeret flertal for forslaget

Såfremt komitéen ikke afgiver en udtalelse eller med kvalificeret flertal afgiver en negativ udtalelse forelægger Kommissionen forslaget for Rådet og også Europa-Parlamentet.

Såfremt Europa-Parlamentet er af den opfattelse, at et forslag indebærer en overskridelse af de gennemførelsesbeføjelser, der er fastsat i basisretsakten underretter Parlamentet Rådet om sin holdning (når der er tale om forslag forelagt af Kommissionen i henhold til en basisretsakt vedtaget efter proceduren for fælles beslutningtagen i art. 251).

Rådet kan træffe afgørelse med kvalificeret flertal. Hvis der i Rådet er kvalificeret flertal for forslaget eller hvis Rådet ikke handler indenfor en frist fastsat i basisretsakten (maksimalt tre måneder) kan Kommissionen vedtage forslaget.

Rådet kan med kvalificeret flertal udtale sig imod forslaget. Såfremt dette er tilfældet kan Kommissionen vælge at forelægge Rådet et ændret forslag, forelægge forslaget på ny eller fremsætte et nyt forslag i henhold til Traktaten (der bliver dermed tale om en Rådsretsakt).

I den nye procedure vedtager Kommissionen sine retsakter med forbehold for at Europa-Parlamentet ikke udnytter sin indsigelsesret, jf. art. 8, og gør opmærksom på, at Kommissionen ved udstedelsen af den pågældende retsakt har overskredet sine gennemførelsesbeføjelser.

Forskriftskomitéer

Et par eksempler på komitéer, hvor procedure III anvendes er Udvalget for det Finansielle Instrument for Miljøet (LIFE) (III a efter 1987-afgørelsen), Udvalget for Tilpasning til den Videnskabelige og Tekniske Udvikling af Direktivet om Forbrænding af Farligt Affald (III b efter 1987-afgørelsen), Det Rådgivende Udvalg for Banklovgivning.

Ønsker man at fordybe sig yderligere i komitologien henvises til småtryk udarbejdet af Europaudvalgets EU-konsulentembede "Kommissionens beføjelser til at gennemføre EU-lovgivning", juni 2001. Småtrykket er bl.a. tilgængeligt på EU-Oplysningens hjemmeside – www.euo.dk

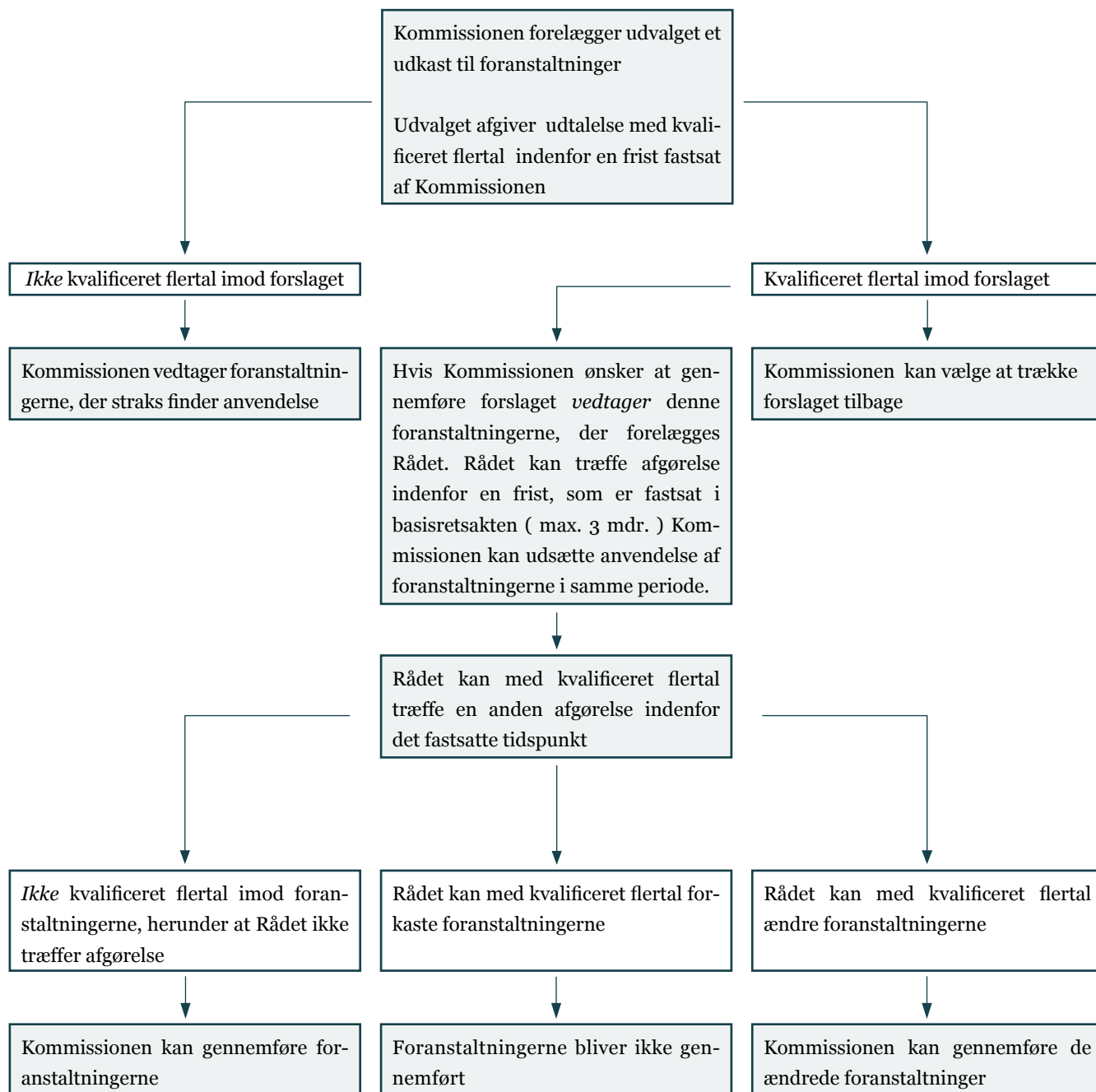
Centrale akter vedr. komitologi

Rådets afgørelse af 13. juli 1987 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen, EFT 1987 L 197 s. 33.

Rådets afgørelse af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen, EFT 1999 L 184 s. 23

Fortegnelse over de udvalg og komitéer, der har til opgave at bistå Kommissionen ved udøvelsen af dens gennemførelsesbeføjelser, EFT 2000 C 225 s. 2

Procedure II, Forvaltningskomitéer 1999-afgørelsen

Kommissionen har let ved at gennemføre sine retsakter efter denne procedure. For at Kommissionens forslag ikke bliver en realitet kræves der således kvalificeret flertal imod forslaget i udvalget og i Rådet kræves der kvalificeret flertal for at forkaste eller ændre forslaget. Kommissionen har dog i tilknytning til 1999-afgørelsen afgivet en erklæring hvoraf det fremgår, at det er Kommissionens faste praksis at søge at sikre en tilfredsstillende løsning, der også får den størst mulige støtte i udvalget, og at Kommissionen tager hensyn til holdningen i udvalget og sørger for at undgå at gå imod en eventuel fremherskende holdning.

Procedure II, Forvaltningskomitéer 1999-afgørelsen

